

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra KALANUS (1853?)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319431670720/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

- Som gammel Invalid og passed Gryden,
Mens i det fjerne Land I lystigt sloges;
Men fast tildøde plintes jeg af Rygter.
- MELEAGER. Saa I med Rygter levet har?
- NICANOR. Tulgavns!
En Posefuld hver Ugedag os bragte,
Og næsten altid høist bedrøvelige.
Snart havde Hæren lidt et Nederlag,
Snart laa hveranden Mand af Feber syg,
Snart hed det sig, jer Proviant var sluppen;
Saa hørte man, at Den og Den var falden,
Saa var det vist, I kom ei meer tilbage,
Saa var det ganske vist, at Kongen selv
Var ei alene død, men lagt paa Baalel.
Og altid med omstændelig Beretning
Kom disse Rygter, og ethvert vi troede,
Til pludselig der kom et andet Rygte,
Som viste klart, det forrige var Løgn.
- MELEAGER. I Stakler, som af Løgn har maattet leve;
Det var en mager Kost.
- NICANOR. En haard og bitter.
Den første ordenlige Trøst vi fik,
Var Synet af den store Drift af Oxer,
Som Kongen skikkede hjem til Macedonien.
Nu, idetmindste, holdt vi det for afgjort,
At Provisanten ei var sluppen.
- MELEAGER. Rigtigt!
Vi havde været meer end oxedumme,
Hvis i en Hungersnød vi havde skilt os
Ved tusind Oxer.
- NICANOR. Det var just vor Tanke,
Dengang med Jubelraab vi hilste Qvæget.
Men da saa Byttet efterhaanden ankom:
Kamelerne med Sækkene paa Ryggen,
Det lange Tog af Vogne, fuldt belæssed',
De hvide Elefanter, styred af
De sorte Slaver, som igjen blev styred'
Af Invaliderne, der vendte hjem;
Da, kan du tænke, blev vort Hjerte lettet.
Persepolis blev til en Sladderby,
Hver saaret Kriger til et sandt Orakel,
Der anholdt blev paa alle Gadehjørner,
Tidt for at svare paa, hvad ei han vidste.
- MELEAGER. Det vil jeg troe. Hvad veed en simpel Kriger
Vel af del Hele?
- NICANOR. Vore Øren fyldtes,

- Det var os nok. Men hvad vi fik at høre,
 Var Intet dog, mod hvad vi fik at see,
 Da Byttets Indhold først kom ret for Dagen;
 Især blev Qvinderne som ellevilde,
 Ved Syn af disse Sølv- og Guldklenodier,
 Og disse farverige Ædelstene,
 Og disse perlestukne Baand og Bælter,
 Og disse tusind Uld- og Silketøier —
 De tabte baade Vid og Sands og Mæle.
- MELEAGER. Da var det heldigt, de kom ei til Indlen,
 Der havde Mund og Næse vist de tabt,
 Thi høist vidunderlig er Landets Rigdom.
 Paa Marschen tidt Soldaterne forbaustes
 Ved Synet af de store Bygningsværker;
 Og dertil en saa rig Natur vi mødte,
 Saa stride Floder og saa dybe Skove,
 Saa yppig Plantevæxt, saa sjeldne Dyr,
 Saa krydret Luft, saa farverig en Himmel,
 Og slig en Overflod af Regn og Torden,
 At i en fremmed Verden vi os troede.
- NICANOR. O, hvem der havde været med paa Toget!
 Hvad jeg formaaer, er kun at hinke rundt
 Til gode Venner, for lidt Nyt at snappe,
 Og deraf lappe mig et Billed sammen.
 Endnu i denne Morgenstund hos Kongen
 Op i en Krog Hephæstion jeg fik,
 Og holdt ham fast, til han Beretning gav
 Om jer Sellads paa Floden ud til Havel,
 Der klang mig som et lilligt Eventyr.
- MELEAGER. Det nok er værd at høre. Men du siger,
 At alt imorges du hos Kongen var.
 Hvorfor saa tidlig blev til ham du kaldt?
- NICANOR. Det er en Gunst, der ikke Hvermand vises.
 Den Gunst mig kunde kommet dyrt at staae.
 Imellem os: han vilde ha'e Besked
 Om alle Kjæltringstreger af Satraperne,
 Der havde fundet Sted mens han var borte.
- MELEAGER. Saa du var i Forhør og sad i Klemme?
- NICANOR. Jeg snoede mig derfra. Det blev formeget,
 At svare for de Andres Kjæltringstreger,
 Naar man har meer end nok i sine egne.
- MELEAGER. Du er endnu det gamle, gode Hoved.
 Var Kongen ellers naadig?
- NICANOR. Meget naadig;
 Men heel forandret han mig tyktes dog.
 Hvor er han bleven brun og mager; Aaren